

Polovičatost-boj s hříchem (Pokušení na poušti ; Střílení šípů)

L4,1-13

IIKrál 13,14-21 (čte se až v průběhu kázání)

Pán Ježíš se s pokušením vypořádal na poušti jednou pro vždy. A to až do dané chvíle, kdy měl být Pokušitelem obviněn z hříchů celého světa a svým nebeským Otcem potrestán trestem smrti-popravou na kříži a zavržením věčným, kdy sestoupil do pekel.

Stojí za povšimnutí, jak se dokázal s pokušením vypořádat na poušti až do dané chvíle jednou pro vždy. Na nás pokušení útočí stále a nedokážeme se s ním vypořádat jednou pro vždy. Pán Ježíš Kristus nám byl ve všem podoben kromě hříchu, ale je také psáno, že prošel stejným pokušením, jako my. Tedy i četnost útoků Pokušitele by měla být stejná jako při nás. Ale nebyla. Pokušením na poušti to skončilo. Čteme: *L 4,13 Když ďábel skončil všechna svá pokušení, odešel od něho až do dané chvíle. 14 Ježíš se vrátil v moci Ducha do Galileje a pověst o něm se rozšířila po celém okolí.* Rozuměj, že na poušti se Ježíš vypořádal s pokušením **jednou pro celý další čas**. To tak mít! To tak dokázat! To by chtěl umět každý křesťan! Přemýšlejme chvíli o přečteném textu ale také o naší polovičatosti a nedotahování věci do konce.

Duch Svatý Pána Ježíše vodil po poušti 40 dní a On se postil. Rozumějme, že k tomuto vítěznému boji jej uvedl sám Duch Svatý. Nikdo sám od sebe se nemůže postavit Pokušení a tomu Zlému tak aby obstál. Zlý bude vždy silnější než kdokoli z nás. Zároveň ale je vždy slabší než Duch Boží. Proto za prvé je možné se mu postavit jen v Duchu Svatém. Když se ale postavíš v Duchu Svatém, nemůžeš jednat podle své hlavy. Pán Ježíš nemohl po deseti dnech říci-„jsem připraven“. Nebo po třiceti dnech-„to stačí!“ Musel se nechat vodit Duchem Svatým, dokud Ducha Svatý chtěl. A my nemůžeme vědět, jestli to bude čtyřicet dní nebo sto dní. Aby Syn člověka neprosazoval člověčí vůli, postil se. Aby se skutečně mohl nechat vést Duchem Božím, postil se. Při postu a modlitbách člověk hledí více na vůli Boží než na vůli svou vlastní.

Když uplynuly dny přípravy. Dny, které odměřoval Boží Duch, ne člověk Ježíš, přišel Ďábel, aby Ježíše pokoušel. Čteme o třech pokušeních, kterým musíme rozumět, jako schématu úplného pokušení ve všech oblastech, kterými člověk žije. Pokušení v rovině těla. Pokušení v rovině Ducha a pokušení v rovině duše.

1. Nejprve čteme o pokušení v rovině těla: „*L 4,3 Ďábel mu řekl: "Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať je z něho chléb."* Velmi často připravuje Ďábel pokušení v této rovině. Hlad, chuť nejen na jídlo, ale na nejrůznější lahůdky, touha po vzrušení, potřeba uspokojení z mimořádných událostí, chtění stále nových a zajímavějších podnětů, neukojitelná touha po věcech tohoto světa je předmětem neustálých pokušení doléhajících dennodenně na náš život. Jak se s nimi vypořádat?

V odpovědi Pána Ježíše: „*L 4,4 Ježíš mu řekl: "Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem [ale každým slovem Božím]."*“ slyšíme, že potřeby těla pro Něj nebyly na prvním místě Jeho života. Velmi dobře věděl, že živ je člověk také duchovními hodnotami a mnohdy vydrží i ten hlad, když je nasycen Božím Slovem, pokojem, radostí a láskou. Předpokladem obstát v pokušení směřujícím na tělesné naše potřeby je tedy mít jasno v tom, čím jsme vlastně živi. Že více než tělo vodu jídlo a vzduch, potřebuje naše duše Boží Slovo, lásku, radost a pokoj.

2. Druhé pokušení podle Matouše (ten text jsme nečetli) je to co Lukáš zmiňuje jako pokušení třetí. Řadil by je ale jako Matouš na místo druhé. A to je pokušení víry. Víra jak známo *znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. Žd 11,2 K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.* A přece i sem přichází Ďábel, aby nás pokoušel.

Dr. Jongi Cho vypráví příběh o mladých lidech, kteří se chtěli za každou cenu dostat na evangelizační shromáždění přes rozvodněnou řeku a ve víře vstoupili do proudu. Přečetli si před tím oddíl z Bible o Izraeli před kterým se rozestoupili vody Rákosového moře a později Jordánu a oni přešli suchou nohou na druhou stranu. Přečetli si oddíl o Petrovi, který vykročil k Ježíši po vlnách, pomodlili se a s vírou v Boží Slovo vstoupili do řeky. Jejich mrtvá těla našli až za týden u ústí řeky do moře. Co se stalo? Neměli snad víru? Měli málo víry? Ani jedno ani druhé. Nýbrž **pokoušeli Boha**. Když stáli před rozvodněnou řekou a četli si slovo Boží, nemluvil k nim Boží Duch, nýbrž Ďábel v rouše beránka a četl jim z Bible. Tak jako četl Pánu Ježíši na poušti: *L 4,9 Pak ho ďábel přivedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: "Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů; 10 vždyť je psáno 'andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě ochránili' 11 a 'na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou svou na kámen.'"* 12 Ježíš mu odpověděl: *"Je psáno: nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého."*

Toto pokušení našich duševních schopností přichází i k nám. Pokušení odvahy naší víry, naší jistoty spasení, která pak už není z Božího Ducha, ale je pyšnou sebejistotou, víry, která už není vírou Boží, ale naší pyšnou sebedůvěrou. Přichází pokušení **pokoušet Boha**, jeho vlastním slovem. Neptat se na Boží vůli, ale vzít Jeho slovo a ohánět se s ním bez pokory a poslušnosti, jako s kyjem, který padá hlava nehlava na všechny kolem i na mne samého. Pán Bůh nikdy nebude mít radost ze svých dětí, kteří takto vládnou Jeho slovem. Bez bázně, pokory a poslušnosti nelze Boží Slovo ani číst, ani s ním bojovat. A to i přesto, že o něm platí, že je mečem Ducha. Ovšem Ducha, nikoli mečem naším vlastním. Boží Slovo tedy můžeme požívat, ale vždy jen pod vládou Božího Ducha. Nikdy ne svévolně.

Kdyby s takovou bázní křesťané s Božím slovem nakládali odedávna, nemuseli být teologické války, roztržky kvůli výkladu, rozdily mezi církvemi o učení a názory. „**Nebudeš pokoušet Pána Boha svého ani špatným výkladem Jeho Slova!**“

3. Poslední pokušení je rázu duchovního. Jde o záměnu Boha s Ďáblem. Jak se toto může stát?, podiví se někdo. To snad ani není možné. A přece je. A zvláště dnes, kdy do světa přichází tolik falešných proroků, tolik učení podobných Bibli, tolik směrů a jiných náboženství. Pokušitel nabízí množství alternativních duchovních proudů. Desatero to vyjadřuje jasně slovy: „*Ex 20,3 Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Ex 20,5 Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.*“

Je to pokušení prastaré a netýká se člověka až na nějaké duchovní výši. Týkalo se Adama a Evy v ráji a týká se i dnes každého křesťana. „*Budeš jako Bůh. Otevřou se ti oči. Poznáš dobré i zlé. Dostaneš duchovní moc a slávu všech věcí na této zemi.*“ Kdo by nezatoužil? Kdo by nechtěl znát více z duchovních věcí. Proniknout do tajů duchovního světa. Uzřít dny budoucí. Ovládat druhé na dálku. Mít zaručené štěstí. Znat svou budoucnost. Hovořit s mrtvými, slyšet hlasy andělů, umět léčit a předávat sílu. Mít duchovní nadvládu nad druhými a snad i nad celým světem. Pán Ježíš Kristus, Syn člověka, jasně odpovídá: **NE!** „*Je psáno: Budeš se klanět Hospodinu, Bohu svému, a jeho jediného uctívat.*“

A tak se skončila všechna pokušení. Syn člověka obstál a nadto od Něj Ďábel odstoupil až do dané chvíle. Pán Ježíš Kristus nad pokušením zvítězil **úplně, nepolovičatě, stoprocentně**. Snad se to může podařit i nám, vždyť jsme Ježíšovi bratři a sestry, a On, Syn člověka na sobě zakusil všechna pokušení jako my (Žd4,15).

To, co se nám stále dokola děje je polovičatost a neúplnost. Proto pokušení přicházejí stále znova a vracejí se nám dokonce i ta se kterými jsme se kdysi již vypořádali. Z polovičatosti činíme pokání. Ta je náš hlavní nepřítel.

Prorok Eliša řekl králi Izraele:

„*2Kr 13,15 Eliša mu řekl: "Vezmi luk a šípy." Přinesl k němu tedy luk a šípy. 16 Řekl izraelskému králi: "Napni rukou luk." I napjal jej rukou. Eliša položil své ruce na ruce královny. 17 A nařídil: "Otevři okno na východ!" Když je otevřel, Eliša řekl: "Střel!" Střelil a on řekl: "Šíp záchrany Hospodinovy, šíp záchrany proti Aramovi. Úplně pobiješ Arama v Afeku." 18 Potom Eliša řekl: "Vezmi šípy." Vzal je tedy. Řekl izraelskému králi: "Střílej k zemi." Vystřelil třikrát a přestal. A tady se stala ta strašlivá chyba: ... **Přestal!***“

Tento příběh v sobě zahrnuje celý boj s pokušením. Ruce Elišovi na rukou izraelského krále jsou ruce Hospodinovi na rukou našich v boji s pokušením. Luk je mocná zbraň Božího Ducha proti moci temnosti, šíp je šíp záchrany Hospodinovy proti Zlému. Aram představuje náš každodenní sklon ke zlému. A na nás pak je, abychom střídali.

Izraelský král střelil. „*Vystřelil třikrát a přestal. 2Kr 13,19 Tu se na něho muž Boží **rozlítl**. Vykřikl: "Měls vystřelit pětkrát nebo šestkrát, pak bys pobil Arama úplně! Nyní pobiješ Arama jen třikrát." **Vystřelil třikrát a přestal.** Chyběla mu horlivost, planoucí hněv proti Božímu nepříteli. Nesmířitelná rozhodnost a neústupnost proti všemu zlému. Proti pokušení, proti zlému, proti bezpráví, bezbožnosti a svévoli. Zkouška, které Eliša podrobil izraelského krále netkvěla v tom, zda umí střílet, ale v postoji horlivosti proti hříchu. A král neobstál. Vystřelil jen třikrát. Nebyl horlivý. Nebude bojovat s plným nasazením. Chybí mu hněv proti zlému. Nestřílí znova a znova šípy nesoucí jméno: „*Šípy záchrany Hospodinovy*“, nestřílí je znova znova. Vystřelí třikrát a zdá se mu, že to stačí. Proto slyší slova proroka: „*Měls vystřelit pětkrát nebo šestkrát, pak bys pobil Arama úplně! Nyní pobiješ Arama jen třikrát.*“*

Lhostejnost, pasivita, netečnost, únava, nezáměr jsou znaky naší upadající civilizace. My ale nemůžeme jít s dobou. Kdo je očištěn krví Beránka, musí se odhodlaně připravit k boji se zlými věcmi. „*Joz 1,7 Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš.*“

Dokážeme ale vůbec rozlišit dobré od zlého? Umíme pojmenovat každodenní události pravými jmény? Víme ještě vůbec co je nespravedlnost a co spravedlnost? Co je pravda a co lež? Co je krádež a co není? Co je podvod a co čestné jednání? Nestali jsme se jedním z ozubených kol mašinérie kompromisů této společnosti? Takže už nerozeznáme levici od pravice a dobro od zla?

Možná potřebujeme znova to čisté srdce a přímého ducha. Podobně jako král David, který se snažil kralovat spravedlivě, ale přetvářka panovnického dvora byla silnější než on a tak jí podlehl. A přece to nebyl jeho konec. Konec jeho kralování. David rozpoznal v jakém srabu se jeho srdce nachází. Uvědomil se čeho všeho byl a je schopen. Poznal to přestože byl již v úřadu krále. I přes tento svůj úřad odložil iluze, které si do té doby o své bezúhonnosti dělal. A volá v Žalmu 51: „*Čisté srdce, stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého v nitru mém!*“ A Hospodin jeho modlitbu vyslyšel! Proč by nevyslyšel i modlitbu naší? I tvou a mou?

1P 1,13 Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte strážliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.

14 Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti;

15 ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.

16 Vždyť je psáno: 'Svatí buďte, neboť já jsem svatý.'

17 Jestliže 'vzýváte jako Otce' toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života.

18 Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem,

19 nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny

20 byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů.

21 Skrže něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.

22 Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte.

23 Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrže živé a věčné slovo Boží.

24 Neboť 'všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky' -

25 to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu.

1P 2,1 Odhoďte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání

2 a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení;

3 vždyť jste 'okusili, že Pán je dobrý!'

4 Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je 'vyvolený a vzácný'.

5 I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.

6 Neboť v Písmu stojí: 'Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.'

7 Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to 'kámen, který stavitelé zavrhl; ten se stal kamenem úhelným',

8 ale i 'kamenem úrazu a skálou pádu'. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu - k tomu také byli určeni.

9 Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu', abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.

10 Kdysi jste 'vůbec nebyli lid', nyní však jste lid Boží; pro vás 'nebylo slitování', ale nyní jste došli slitování.

11 Milování, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši,

12 a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu ,v den navštívení'.

AMEN